

ята на работническото движение е достатъчно, за да се убѣди човѣкъ, че между анархиститѣ и социалиститѣ никога не е имало съгласие. Още въ Интернационала (Международното Работническо Дружество) анархиститѣ, подъ прѣдводителството на Бакунина, водѣха гореща борба противъ социалиститѣ. Така е било всѣкога и всѣкѣдѣ—въ Германия и Белгия, въ Австрия и Италия. Анархиститѣ страстно се борятъ противъ социалистическата партия, а социалиститѣ критикуватъ анархическитѣ принципи, просто като врѣдни за работническото движение. Въ сѣщностъ анархизмътъ не може да поврѣди много на господстващитѣ класи, когато на пролетариата често пѣти пакости, затруднява или разслабва неговата борба. Ей-сега ний ще видимъ, че това противорѣчие между анархизма и социализма не е нѣщо случайно, то не може да се изравни или изглади, но е неизбѣжно, тъй като произтича отъ самата сѣщностъ на двѣтѣ насоки.

Какъвъ е основниятъ принципъ, каква е изходната точка на анархизма? — Твърдението, че личността трѣбва да бѣде безусловно независима, че никой и нищо не трѣб-